

Sygn. akt IV KZ 40/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **S. S.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 sierpnia 2016 r.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Przewodniczącego IX Wydziału

Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 maja 2016 r., sygn. akt

IX WKK (...) (IX Ka (...))

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 maja 2016 r. Przewodniczący IX Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego S. S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt IX Ka (...) wobec niedopuszczalności kasacji. W uzasadnieniu zarządzenia odwołano się do brzmienia art. 523 § 2 i § 4 pkt. 1 k.p.k. wskazując na dopuszczalność kasacji, wywiedzionej od wyroku orzekającego wobec skazanego karę inną niż pozbawienie wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania, wyłącznie w oparciu o zarzut naruszenia art. 439 k.p.k. Następnie stwierdzono, że zarzut formalnie dotyczący tego rodzaju uchybienia nie odnosi się do osoby skazanego, w imieniu którego wywiedziono kasację.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył obrońca skazanego podnosząc, że wywiedziona kasacja zawiera podstawy kasacyjne wskazane w art. 523 k.p.k. a nadto zgłaszając brak kompetencji sądu odwoławczego do formalnej i merytorycznej oceny prawidłowości sformułowanego przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie, a podnoszone w nim argumenty uznać należało za chybione. Bezspornym jest, że w tej sprawie, wobec skazania oskarżonego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, dla skutecznego wniesienia kasacji niezbędnym stało się wykazanie zaistnienia jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, o których mowa w art. 439 k.p.k. Tak też uczynił skarżący podnosząc w pkt. 1 kasacji, uchybienie w randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej określone w art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. Nie ma on jednak racji domagając się uznania, że już samo przywołanie w kasacji jednej z okoliczności wymienionych w art. 439 k.p.k. wyłącza możliwość dokonania przez sąd odwoławczy wstępnej kontroli dopuszczalności nadzwyczajnego środka zaskarżenia (por. art. 530 § 2 k.p.k.). Przewodniczący Wydziału sądu odwoławczego nie jest uprawniony do badania czy faktycznie w toku postępowania doszło do naruszeń w randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, odpowiadających w tej sprawie sytuacji opisanej w art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k., ale w ramach kontroli dopuszczalności kasacji, jest uprawniony do ustalenia, czy wskazana przez skarżącego okoliczność faktycznie odpowiada przesłance wskazanej w katalogu tzw. bezwzględnych powodów odwoławczych. Tak też uczynił Przewodniczący IX Wydziału Odwoławczego Sądu Okręgowego w K., zwracając uwagę w uzasadnieniu wydanego zarządzenia na oczywistą w realiach niniejszego postępowania wadliwość rozumowania obrońcy. Wszak bezwzględna przyczyna uchylenia orzeczenia, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy w postępowaniu przed sądem oskarżony nie miał obrońcy lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Nietrafnie, więc wywodząc zaistnienia okoliczności wskazanych w art 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. autor kasacji odwołuje się do sytuacji procesowej **innej**

osoby. W żaden sposób, nie można uznać za uchybienie bezwzględnie obligujące do uchylenia wyroku skazującego S. S., ujawnionej okoliczności nieuczestniczenia w czynności wizji lokalnej dokonanej z udziałem J. S., jego obrońcy, choćby przy założeniu obligatoryjności uczestniczenia tego ostatniego. Wskazywana przez skarżącego okoliczność orzekania pomimo braku obrońcy dotyczy sytuacji procesowej innej niż oskarżony w tej sprawie, osoby, a zatem to wyłącznie w stosunku do niej można by mówić o potencjalnym, a rażącym naruszeniu prawa od obrony, prowadzącym do stwierdzenia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k.

Trafnie, zatem już na etapie formalnej kontroli złożonej kasacji, uznano, że wskazanie przez obrońcę skazanego na bezwzględną przyczynę odwoławczą, stanowiło jedynie próbę obejścia ograniczenia wynikającego z treści art. 523 § 2 k.p.k. dotyczącego możliwości wniesienia kasacji, w sytuacji innej niż skazanie za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego zarządzenia.